

voorwaarden, toch „de verzochte toelating” (Koninklijk besluit 14 Febr. 1839) verkreeg?

In de nota, waaruit ik de in den aanvang geciteerde woorden aanhaalde, volgt op die woorden onmiddellijk: „maar het Adres is in dat opzicht zoo kunstig bearbeid, dat men met de listige handelwijze van Scholte c.s. moet bekend zijn om zich daarvan te overtuigen, en dat de schijn geheel te hunnen voordeele is”.

4. Met het bovenstaande is de onder 4 genoemde verandering van standpunt voldoende weerlegd. M.i. kan men de Utrechtsche gemeente zulk een verandering niet ten laste leggen.

5. In de daarna volgende jaren ondervonden de niet „toegelaten en erkende” gemeenten vele moeilijkheden. Maar dat was niet een gevolg van de daad der Utrechtsche gemeente, maar van de besluiten en gedragingen der regeering, die voordien eveneens de gemeenten moeilijkheden, schaden en lasten veroorzaakten.

Utrecht.

G. VAN KLAVEREN Pz.

HET BOEK VAN DE WEEK

Strijd om den Doop.

Het Doopsformulier. Een verhandeling over zijn leer van den Heiligen Doop, door Ds J. G. Woelderink, Ned. Herv. Pred. — Uitgeverij Guido de Bres, 's-Gravenhage.

Bij den strijd, die de Kerk van alle eeuwen heeft te voeren, hebben we ook te rekenen op strijd om den doop.

Dit blijft merkwaardig, aangezien we juist op dit punt ons het eerst zouden kunnen ontslagen weten van veel moeite.

Het gaat hier immers om dingen, klaar als de dag.

De doop dient om de beloften des evangelies des te beter te verstaan.

En tot dienst der geloovigen heeft de Kerk bovendien nog een formulier geschreven om daarvoor den doop des te beter te verstaan te geven.

Desondanks schijnt de doop in zooveel nevelen van misverstand en wanbegrip te zijn schuil gegaan, dat zoo nu en dan geschriften verschijnen om nu op zijn beurt het formulier beter te doen verstaan.

Het zou ons niet verwonderen als daarbij de vraag opkwam of inderdaad rondom den doop zooveel mist en nevel is ontstaan, dat het ééne licht na het andere moet bijgezet worden om weer klaarheid te brengen.

Na lezing echter van dit boek van Ds Woelderink zal het antwoord niet twijfelachtig zijn.

Bij de verschijning ervan zou men haast kunnen spreken van den nood der Kerk bij het doopvont. In elk geval blijkt de leer van den doop een bedreigd punt bij een aanzienlijk deel der gereformeerde gezindheid. De verwarring der geesten, die door den schrijver van dit boek gesignaleerd wordt, is inderdaad niet gering. De leer van den doop blijkt in breede kringen verworpen te zijn tot een beschouwing, die alle waarde en betekenis aan dit heilig sacrament ontnemt en het denatureert tot een zinledig teeken en bedriegelijke ceremonie. De schrijver verklaart zelfs, dat het volk, dat hij in de eerste plaats op het oog heeft, zijn doop feitelijk heeft verloren doordat het het duidelijke Woord Gods over doop en verbond ingeruild heeft voor speculatieve constructies van een scholastieke theologie. Men eerbiedigt niet meer den weg Gods, dien Hij met ons houden wil in Kerk en verbond. Rede en zwaarwichtige redeneering komen in de plaats van geloof en gehoorzaamheid des geloofs en zoo heeft men de genade Gods in discredit weten te brengen. Ja men vertoont de gestalte van Schriftgeleerden, die — naar de uitspraak van Christus — zelf niet ingingen en ook anderen verhinderden in te gaan.

Ds Woelderink ziet op dit punt den strijd herleven, die onze vaders in de dagen der Reformatie gestreden hebben met de oppervlakkige geesten der Wederdoopers, die ook heel zwaar meenden te zijn en nochtans heel licht bevonden werden.

Het tragische van de tegenwoordige situatie is nog, dat degenen, die meenen in dezen strijd de wettige vertegenwoordigers te zijn van de vaders, welgedocumenteerd als overloopers worden aangewezen. Hoe ernstig dit den schrijver voorkomt vernemen we uit waarschuwingen als deze: wanneer de doopersche beweging „de Gereformeerde richting” in de Herv. Kerk overweldigt en meesleept, is zij verloren.

Wij mogen Ds Woelderink van harte dankbaar zijn, dat hij op zoo'n openhartige wijze over deze dreigende gevaren spreekt. En we zijn hem meer dan eenvoudige belangstelling verschuldigd, als we hem zoo fors en met profetisch élan zien optornen tegen de Kerkverwoestende ideeën, die reeds hun duizenden verslagen hebben en nog altijd zooveel afvoeren van de éénige vaste basis, die God den Zijnen gegeven heeft in verbond en doop.

Men spreekt in deze dagen van ontworpenden,

maar hier begint het proces van ontworteling. Wie zijn doop verloren heeft, heeft alles verloren.

Daarom achten we dit boek van Ds Woelderink van groote betekenis. De strijd hier gestreden is primair, zonder dezen zal elke andere strijd — op welk terrein ook — tenslotte verlopen in vruchteloze schermutselingen.

Hierbij zal het ieder, die instemt met de belijdenis der Reformatie aangaande de Kerk, niet weinig verblijden, dat Ds Woelderink de beginselen en methoden van een volkskerk allermint is toegedaan. Zoo verklaart hij nadrukkelijk, dat de stelling: doop alles wat in het doophuis gebracht wordt, onschiftuurlijk is en leidt tot ontheiliging van het sacrament. Hierdoor wint zijn betoog voor ons aanmerkelijk aan waarde en krijgt het betekenis voor breeder kring.

Dit geldt nog des te meer nu we moeten constateren, dat de misstanden en misverstanden, die hier zoo'n principiële bestrijding vinden, niet enkel voorkomen in de kerkelijke gemeenschap, waar de schrijver van dit boek als predikant gearbeid heeft. Wie maar een beetje thuis is in kringen, die zich soms bij uitstek tot de gereformeerde gezindheid rekenen, weet van de verachting en verbastering van het verbond ook buiten de Ned. Herv. Kerk. En onder niet weinig leden der Gereformeerde Kerken — en dat werkelijk niet alleen in het Zuiden van ons land — kunnen we beschouwingen vinden, die hier met reden gediskwalificeerd worden. Ook al mogen we gelukkig verklaren, dat de excessen, hier gealarmeerd, zeker niet als algemeen verschijnsel onder ons gevonden worden, dan nog kan men niet onbewogen blijven bij noodtoestanden aan een front, dat met ons prijs stelt op den gereformeerden naam.

De groote verdienste van dit mooie boek ligt echter niet alleen in de scherpe teekening van een bestaand verval, het wijst voorts ook uitvoerig en grondig de oorzaken daarvan aan. Deze blijken volgens den schrijver allen te herleiden tot het eene feit, dat men afgeleden is van den grondslag der Reformatie. Dit wordt op zeer verhelderende wijze geïllustreerd, vooral ook door de gelukkige opname van de voornaamste doopsformulieren uit den tijd der Hervorming. Ds Woelderink laat ons daarbij zien hoe de z.g. ontwikkeling van de leer van den doop na den Reformatietijd reeds de kiemen der ontbinding in zich droeg.

Hier vooral toont het boek zijn waarde. En wat ons dan in het bijzonder verheugt is, dat deze Herv. predikant tot een beschouwing komt, die de gereformeerde gezindheid in onderscheiden kerken vereenigen kan, en die met nadruk eraan herinnert, dat — willen we kerkelijk één zijn met allen, die één zijn in gereformeerd belijden — wij ons uitgangspunt kunnen zoeken bij onze gemeenschappelijke vaders. Terug naar Calvijn krijgt door dit boek de betekenis: vooruit naar de eenheid met allen, die Calvijn als hun vader eeren.

Dit boek kan echter meer zijn dan een belofte. Het moge ons ook zijn een prikkel tot verder onderzoek naar de leer der Reformatoren. In dit opzicht ontdekt het ons zelfs aan een gevoelig tekort.

Wij denken hier aan een wensch, die Dr Kuyper eens uitgesproken heeft in zijn inleiding op een uitgave van „Zions Roem en Sterkte”. Daar zegt hij: „kon een kundig godgeleerde ons een geschrift leveren waarin volzin voor volzin historisch werd toegelicht”. Bij lezing van dit boek zien we hoeveel verder we zouden zijn, als deze wensch vervuld was. We hebben dringend behoefte aan historische interpretatie en toelichting van belijdenisgeschriften en liturgische formulieren, al was het alleen reeds hierom, dat de taal der kerk voor ons niet wordt tot een „onvertaalbare toovertaal”. Zou het niet mogelijk zijn, dat er een werkgemeenschap gevormd werd om den wensch, die bijna zeventig jaar geleden werd geuit, nu eindelijk in vervulling te doen gaan? Deze zou, blijkens dit boek van Ds Woelderink, interkerkelijk kunnen zijn. En we zouden dan ook nog eens kunnen praten over enkele beschouwingen, die in dit boek o.i. nog korrektie verdienen.

Zoo gelooven we niet, dat in het licht van de Institutie (IV, 16, 17) de verklaring, die Ds Woelderink geeft over het zaad der wedergeboorte uit Inst. IV, 16, 20 heel plausibel is. Calvijn spreekt ook van het zaad der zonde in Inst. II, 1, 8. Voorts mocht o.i. in verband met wat hier gezegd wordt over uitwendige en inwendige roeping niet gemist worden een nadere uiteenzetting aangaande Calvijns opvatting over de tweërlei verkiezing, aanneming, roeping, enz., waardoor Calvijn spreken kon van tweërlei zijn-in-het-verbond.

Ook zouden we niet gaarne bij de opvatting, dat het verbond met de verkiezing samenvalt, spreken van doopersche dwaling. Dit accent lijkt ons te zwaar, vooral wanneer we in aanmerking nemen, dat de Reformator Bucer zich ongeveer in gelijken zin uitsprak over verbond en verkiezing en toch ook op het punt van doop en verbond tegen de Wederdoopers den goeden strijd gestreden heeft.

En eindelijk, Ds Woelderink spreekt ook over den z.g. vroegdoop. We kunnen verstaan, dat iemand, die niet gebonden is aan onze Kerkenordering, op een dergelijke wijze daarover spreekt

en wachten wil op het herstel der moeder. Maar leden van een Gereformeerde Kerk kunnen deze opvatting bezwaarlijk overnemen. Er wordt al zooveel geklaagd over miskenning van het gezag der meerdere vergaderingen, waar moet het heen als ieder particulier de vrijheid nemen kan, zich niet te houden aan een Kerkenorde, die juist ook op dit punt alle willekeur wil voorkomen? Het is toch aan geen twijfel onderhevig of de historische interpretatie van het nog altijd vigerende 56e art. van de K.O. houdt in, dat men den doop niet moet uitstellen om de moeder. Zelfs Bavinek heeft in zijn „Ouders of Getuigen” (blz. 76) niet anders verklaard, dan dat de K.O. bedoelt de kinderen te laten doopen in de eerstvolgende openbare vergadering der geloovigen. Wel heeft hij gemeend, dat de praktijk der vaders al spoedig hiervan is afgeweken en dat de ouders, n.l. vader en moeder, het kind ten doop brachten. Maar dit berust op een vergissing. „Ouders” uit de officiële stukken is niet anders dan het meervoud van vader. Onze vaders lieten hun kinderen doopen naar de orde der kerk, die wij nog als den eenigen regel hebben te erkennen.

Dit alles neemt echter niet weg, dat we met blijdschap en groote dankbaarheid dit boek van Ds Woelderink begroeten. We onderschrijven van harte wat hij reeds in zijn „Woord vooraf” verklaart, dat de kerk haar goddelijke taak en roeping alleen klaar kan zien en geloovig kan aanvaarden, wanneer ze deze ziel als verbondsverplichting. Daarom zal het voor heel de gereformeerde gezindheid verhelderend en samenbindend werken, wanneer ieder, die met zijn kind aan het doopvont gestaan heeft, dit boek eens ernstig bestudeert. Het zal ongetwijfeld ook het vermogen versterken om het kind des verbonds in de voorzeide leer te onderwijzen.

G.

v. d. V.

OPVOEDING EN ONDERWIS

Principiële obstakels!

Weersta het euvel in zijn aanvang. We bedoelen: het euvel van staatsbemoeizucht ten aanzien der Christelijke school. Met opzet schrijven we niet: lagere school. Immers beginselen plegen geen halt te houden bij de grens tusschen deze en het middelbaar (voorbereidend hooger) onderwijs. Ook werden in de zaak die we gaan bespreken al perspectieven gezien voor de middelbare school.

Men weet van het initiatief dat de inspectie van het L. O. in de derde hoofdingpectie heeft genomen. Een initiatief, waaraan de naam van den hoofdingpecteur, den heer L. Welling, is verbonden. Door loffelijke ijver bezield heeft deze inspectie een leidraad gepubliceerd en daarna propaganda gevoerd voor de daarin vervatte ideeën in samenkomsten met hoofden en personeel van de scholen op haar arbeidsterrein.

„De Standaard” was met dit novum weinig ingenomen. En terecht, naar we meenen, al nemen we niet elke van haar uitdrukkingen voor onze rekening. Want al wapent de inspectie deze aanbeveling van haar didactische beginselen en methoden niet met ambtelijk gezag, ambtelijk is en blijft ze. En dat zoo een ambtelijke aandrang toch menig onderwijzer in zijn bewegingsvrijheid kan hinderen, ligt voor de hand. We werken dit niet uit.

Evenzeer duidelijk is het volgende: wordt die weg eenmaal betreden, dan kon vermijding van de principiële zóne wel eens uitermate moeilijk blijken. Gods gebod is „zeer wijd”, zoo wijd, dat de meest geschoolde onderwijsman levenslang leerling blijft. Waar dan nog bijkomt, dat ook voor deze dingen het woord van 1 Cor. 2 zijn betekenis houdt, dat de natuurlijke mensch niet begrijpt de dingen die des Geestes Gods zijn. D.w.z. een „neutrale” inspectie achten wij niet bevoegd uit te maken welke didactische richtlijnen ze nog juist kan trekken zonder op voor haar verboden terrein te komen. Het zooveel gekozen beeld van een principiële zóne is eigenlijk wel heel gebrekkig. De kracht der beginselen doorstroomt het onderwijs zooals het bloed ons lichaam.

Men kan tegenwerpen: maar met dat al kunnen event. niet „neutraal” blijvende inspectorale werken een voortreffelijke aanleiding vormen voor den onderwijzer om zich van eigen beginsel rekenschap te geven. Dit argument zou sterker zijn als bij allen, ook de recruten, de benooidige geschiktheid tot onderscheiden mocht worden ondersteld. Evenwel, het beproeven der geesten is een vaak uiterst moeilijke arbeid.

Vermoedelijk zouden we hierover niet schrijven, als we van meening waren, dat de genoemde Leidraad neutraal-technisch was gebleven. Ze is dit onzes inziens, ondanks haar stellige bedoeling, niet. We denken nu aan sommige gedachten die ze voorstaat inzake het vak Nederlandsche Taal, een met voetangels bezaaid terrein!

Bestrijden willen we deze ideeën thans niet.

1) Dit artikel bleef ter zetterij eenige weken liggen.

we wijzen slecht alleen een bew. zelfs het eerlijk waarborg bied. Aan de blad ontleenen we

„Voor al dat het kind a schroomdheid en durft te se de hogere leer den. In d e correcte hoogen s

„In het een dat het kind dient van zij en l a a niet alleen t dat de onder van de stree heerst. Het t het Algemeen van weinig b kind zijn vrij „De taal le is het algem Door gebruik leen, hier schien g taaltneor enz.”)

Allereerst v de bijzondere heid van het heid van zijn rectie in de het kind een natuurlijke het dialect i vangst. De or de Nederlande gen. Integende doende gesch gebruikt. Zelf van Bijbelsch wezen mocht een dialectis had de form geluid.

Welnu, on principieel v van den zon niet. De ond dit bij de h Adam geval kinderen, wa het kinderle leerschool v de eerste be mank hier

Voor al hie het taalonde mensch de valt op het als gedachte tie, het vert schaaftde ta regeneereer schrift dan in Practi

„Een der matische b zuiverheden klinkt, in drecht als worden”

Eindelijk Desnoods l geduld, m meening, d puur techn van welgev veler schat drongen do even leersc ethiek. Dan niet te aan schen taale matica. De schap va verbreide c woorden.) misschien den grond men liefst om zich in

Het is on leggen en verklaren richt op de Als dit sl van de dri kind bij sp de klas er kleurd wo tus, den V Heere ook

2) Spatiee

3) Dordre

4) V. U. I